

ODPOVEDE NA OTÁZKY

1. V staroveku poznali len klasických sedem planét (päť + Slnko a Mesiac). Vybudovali preto svoje symbolické systémy na čísle sedem. Dnes sme však objavili aj ďalšie planéty. Nie je to jasný dôkaz, že starí sa mýlili?

Vedecká obec sa - najmä pokiaľ ide o takéto staré poznatky - vždy príliš rýchlo uspokojí s povrchnosťami. Predovšetkým skutočnosť, že v histórii a v ľudskom živote existujú časové rytmy založené na čísle sedem, nie je vecou teórie, ale vecou faktu, na ktorom by nič nezmenilo ani to, keby s planétami vôbec nesúvisel. Napríklad berlínsky lekár Fliess pri skúmaní rodinných genealógií zistil, že v spôsobe, akým v rámci rodiny prichádzajú na svet deti, jestvujú matematické časové zákonitosti založené na násobkoch sedmičky.³⁹⁵ Biológia, výskum biorytmov tu vlastne potvrdzuje starý okultný poznatok, že **sedmička je číslo času** (sedem dní v týždni, sedem dní stvorenia).

Dôvody, prečo starí považovali sedmičku za istým spôsobom úplné číslo, sú oveľa hlbšie. Medzi štruktúrou slnečnej sústavy a štruktúrou pozemskej prírody jestvuje homomorfizmus, štruktúrna podobnosť. Táto podobnosť však siaha len po Saturn, nie ďalej. V éterickej prírode jestvuje sedem procesov, tvoriacich ucelený systém. Odzrkadľujú rytmy nebeských telies, z ktorých najvzdialenejším je Saturn. Nejestvujú žiadne uránske, neptúnske alebo plutónske orgány v ľudskom tele, ani rastliny, živočíchy alebo minerály. Dôvod je ten, že tieto planéty nemajú rovnaký pôvod ako ostatné. Pluto pri vzniku slnečnej sústavy vôbec nebolo, nepodielalo sa na jej genéze. Z kozmogonického hľadiska k našej slnečnej sústave vôbec nepatrí.

Vzdialenosti planét od Slnka až po hranicu medzi Saturnom a Uránom sa zväčšujú zákonite; sú dané Bodeho harmonickým radom (4, 4 + 3.2^a, a = 0, 1...) a tvoria pravidelné intervaly. Z toho vidno, že obežnice až po Saturn, nanajvýš Urán, sú výsledkom jedného, jednoliateho pôvodného tvorivého impulzu, ktorý ich usporiadal do harmonických intervalov nie nepodobných pytagorejskej hudbe sfér. Obežné dráhy ďalších planét sú výsledkom iných, neskorších vplyvov. Pokusy priradiť Uránu a Neptúnu ôsmy a deviaty anjelský chór alebo sefiry, planéte Urán chemický prvok urán a podobne, sú intelektuálnou hrou, ktorá nemá základ v reálnom pozorovaní.

Z kozmogonického hľadiska je Saturn poslednou planétou slnečnej sústavy! Pri vzniku slnečnej sústavy tvoril Saturn jej vonkajšiu hranicu. Moderný planetologický výskum túto skutočnosť nedávno potvrdil: „Ako vznikli Urán a Neptún? Tieto dve planéty planetológov už oddávna dráždia. Podľa doterajších modelov ani jedna z nich nemala vzniknúť, aspoň nie na miestach, kde sa v súčasnosti nachádzajú. Na ich obežných dráhach by vznik takýchto obrích planét trval dlhšie ako vznik slnečnej sústavy“.⁴⁶⁴

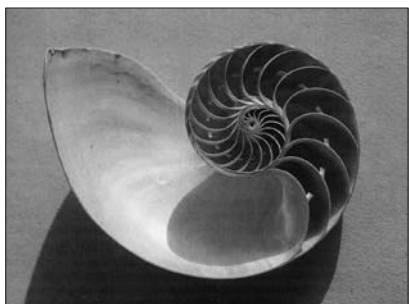
Rudolf Steiner už v roku 1912 v prednáškovom cykle »Duchovné bytosti v nebeských telesách a prírodných ríšach« upozornil na to, že Urán a Neptún prileteli na svoje obežné dráhy až neskôr.⁸⁸ Neskorší pôvod Pluta je evidentný z výstredných elementov jeho dráhy. Astronómia by mali pocítiť skôr skromnosť a pokoru pred takými poznatkami duchovnej vedy, ktorá už dávno učí o tajomstvách kozmu, na ktoré oni teraz prichádzajú prostredníctvom najmodernejších počítačových modelov a

Sedem nebeských telies. Rytina z 15. stor.

ČAS AKO SLNCOVÝ KŇ SO SIEDMIMI
LÚČMI, PLNÝ PLODNOSTI, DÁVA ZROD
VŠETKÝM VECIAM.

ATHARVAVÉDA XII, 53

Lodenka, prierez.

nákladných vesmírnych teleskopov, a obsahuje mnohé, čo veda ešte len objaví v budúcnosti.

Uvedme ešte jeden, analogický príklad. Mozgový kmeň a miecha sú nástrojmi nevedomého (reflexného) nervového života, ktorý sa tradične dával do súvislosti s Mesiacom. V astrológiách Orientu sa pripisoval veľký význam tzv. príbytkom Mesiaca (ind. *nákšatra*, čín. *siou*, arab. *manázil al-kamar*), ktoré zodpovedali dennému pohybu Mesiaca medzi hviezdami. Bolo ich 27 alebo 28, pretože Mesiac sa na to isté miesto hviezdnej oblohy vráti za $27\frac{1}{3}$ dňa. Každému lunárnemu dňu, nákšatre, vládlo jedno božstvo, duchovná sila alebo bytosť. V Iráne 28 *izedov* čiže nižších služobných duchov.

Z miechy vybiehajú párové nervy, ktorých je tiež približne 28, ale nie presne, a ktoré sa v tajných školách dávali s týmito izedmi do súvislosti.⁴⁰³ Miechových nervov je v skutočnosti 31, niekedy 32; priemerne teda u človeka $31\frac{1}{2}$. Na prvý pohľad ide aj tu o násilnú snahu dávať do súvislosti 28 alebo 29 lunárnych dní s miechovými nervami, ktorých je 31 alebo 32. Lenže v prvorohách, v čase, keď ľudská chrbtica vznikala, mesiac nemal ten istý počet dní ako dnes!

Z geofyzikálnych meraní a z meraní pomocou radaru a laserových odrážačov umiestnených na Mesiaci kozmonautmi vyplýva, že zemská rotácia sa neustále spomaľuje o 0,002 sekundy za storočie a Mesiac sa vzdaľuje od Zeme o 3,5 centimetra za rok. To znamená, že Zem sa kedysi točila rýchlejšie a Mesiac bol bližšie k Zemi.

Vráťme sa v čase o 500 miliónov rokov smerom nazad, na začiatok ordoviku, kedy do evolúcie zasiahol cherubín Leva a vznikli stavovce. Predpokladajme pre jednoduchosť, že spomaľovanie Zeme a vzdaľovanie Mesiaca bolo posledných niekoľko stomiliónov rokov rovnomerné. Potom deň v ordoviku bol o 2,77 hodín kratší a Mesiac bol asi o 17.500 kilometrov bližšie. Deň v ordoviku trval iba 21,22 hodiny a Zem sa otočila 413 krát okolo vlastnej osi, kým obehla okolo Slnka. Zároveň podľa zákona zachovania hybnosti musel Mesiac obehnúť Zem po bližšej dráhe skôr (podobne ako sa krasokorčuliarka roztočí, keď pritiahne rozpažené ruky k telu). Presne za 676 hodín namiesto dnešných 709.

Ak tento počet hodín, ktoré potreboval Mesiac na jeden obeh, vydelíme počtom hodín, za ktoré sa Zem otočila okolo vlastnej osi, dostaneme počet dní vtedajšieho mesiaca: 31,88. Od splnu po spln uplynulo v ordoviku o $2\frac{1}{3}$ dňa viac ako dnes. A to sú tie dva či tri páry miechových nervov navyše!

Tento odhad potvrdili niektoré výskumy fosílnych živočíchov. Napríklad čisté rýhovanie koralov signalizuje deň a noc, lebo koralové rastú cez deň rýchlejšie a v noci pomalšie. Je to niečo podobné ako letokruhy stromov, ktoré rastú pomalšie v zime a rýchlejšie v lete. Súčasnú koralovú majú 365 jasných rýh za rok, takže môžu byť ukazovateľom počtu dní. Koralové pred 500 miliónov rokov majú 415 rýh. Takže deň v ordoviku mal v skutočnosti 415 dní!

S podobným cieľom bol skúmaný aj fosílny hlavonožec zvaný lodenka. Lodénka žije zaujímavo. Cez deň sa v hlbokých studených vodách vyhýba svetlu, ale v noci vypláva do plytkých teplých vôd na hladine oceánu. Pri tom sa jej každý deň vytvára jedno rastové rebro, až kým sa narastajúci živočích nepresunie ďalej k ústi svojho ulity. Potom vystavia novú prepážku a vznikne mu nová telová komôrka. Na povrchu ulity vidno rýhovaný vzor, ktorý predstavuje prírastkové línie.

Vedcov zaujalo, že na každú telovú komôrku pripadá priemerne 30 takých línií, čo zodpovedá zhruba počtu lunárnych dní. Skúmali preto skamenelých predkov lodeníek späť až do prvohôr: „*Schránky lodeníek možno teda považovať za akési časomery. Z doby pred 420 miliónmi rokov sa zachovalo množstvo skamenelých lodeníek, podľa ktorých by vtedy mesiac (od splnu po spln) trval 31,5 dní, každý v dĺžke 21 hodín*“.⁴⁶⁵

31¹/₂ párov miechových nervov zodpovedá 31¹/₂ lunárnym dňom v čase vzniku chrbtice. Ak chceme pochopiť ktorúkoľvek formu v prírode, musíme skúmať predovšetkým konšteláciu kozmických síl v čase jej *vzniku*. **Anatómia a fyziológia ľudského tela, formy a štruktúry v celej prírode nesú pečať tých kozmických síl, ktoré pôsobili v čase, kedy tieto vznikli!** Preto je miechových nervov 32, ale posledné dva či tri (kostrčové) nervy sú atavistické, ustupujú; stratili postupne svoju funkciu a inervujú už len bezvýznamne malé oblasti.⁴⁶⁶ Pri hlbšom pohľade sa nám teda tieto staré náuky opäť javia ako čriepky nejakej pramúdrosti, ktorá je taká hlboká, že súčasné vedy o prírode a človeku sú v porovnaní s ňou len ako bľabotanie dvojročného dieťaťa.